

Una vegada vaig veure reproduïda en un diari una fotografia que no he pogut oblidar (no he pogut oblidar-la perquè vaig sentir vergonya). Al carrer s'hi trobava estesa una dona jove i completament nua, morta per una peça que s'havia després de l'edifici. No hi ha dubte que en el moment de la mort accidental anava vestida. Per què se la va despullar i fotografiar? I, sobretot, per què va fer-se pública una imatge que ofenia gravíssimament la dignitat de la víctima i de la seva família? O és que els morts no tenen ni transmeten dignitat?

Fa poc temps, tothom va poder veure la mort «en directe» d'una persona que declarava com a testimoni en un judici. Si el judici s'estava filmant, potser era impossible no captar aquell instant tan dramàtic, però hauria d'haver-se quedat als arxius: el fet lamentable era la seva difusió i publicació. No sabem mai si ens respectaran en vida però, com a mínim, que ens respectin en el moment de morir.

El Consell de la Informació de Catalunya sempre ha actuat d'ofici, ràpidament i sense esperar denúncia en aquesta mena d'assumptes. No sabem fins a quin punt això ha pogut influir en la sensibilitat dels mitjans de comunicació, però sembla que, en general, aquesta sensibilitat es va fent patent. El dret a la informació, amb tota la seva grandesa, està per sota del dret a la dignitat, en especial quan hi ha la sospita que alimenta una certa morbositat. Morbositat no és informació.

Tot això em porta a parlar breument d'una necessitat: el respecte a la dignitat dels malalts i dels morts. Si no hi ha permís concret dels familiars més íntims i responsables, el malalt i el mort tenen dret a la privacitat de la seva imatge

MIQUEL FERRERES
Il·lustrador

FRANCESC GONZÁLEZ LEIDESMA
President del Consell de la Informació de Catalunya

i, fins i tot, que no es divulgui la causa de la seva mort. El mateix fet de la malaltia és un assumpte privat, no públic. Sens dubte, que hi ha casos en què l'ocultació d'una dolència molt greu pot perjudicar l'interès general o la mateixa vida social i política; i, aleshores, el fet ha de ser de coneixement general. Però imaginem, al contrari, i al marge de la dignitat personal, el que significaria divulgar la malaltia d'un banquer, per exemple o d'un cap d'empresa. Per sort, també en això s'imposa una certa sensibilitat i els mitjans de comunicació han estat respectuosos, per exemple, en la causa de la mort de poetes com Gil de Biedma o Agustín Goytisolo, així com la d'una persona tan coneguda com Bibis Samaranch.

El nostre codi deontològic, en el seu criteri 9, diu molt concretament que s'ha de respectar el dret de les persones a la seva pròpia intimitat i imatge, especialment en casos

d'aflicció i dolor (o sigui tot el que envolta la malaltia i la mort). El 12 prohibeix qualsevol discriminació o expressió vexatòria per a la condició personal dels malalts mentals. És a dir, els criteris i els principis ètics estan absolutament clars.

Malgrat això, en un assumpte debatut pel Ple del Consell, s'ha arribat a la decisió de sotmetre al Congrés de Periodistes una ampliació del criteri 6, en el qual es concreti encara més «l'estricta confidencialitat sobre la salut o malaltia d'una persona com a nucli de la seva privacitat, malgrat la curiositat que pugui haver-hi en cas de personatges coneguts públicament, fins i tot més enllà de la seva mort». No sé el que els historiadors diran sobre les últimes paraules, però jo ho escric ple d'esperança.

CARTES AL DIRECTOR

Llarga vida a Capçalera

Capçalera és el millor instrument de reflexió dels informadors catalans, de divulgació de les seves preocupacions i pot ser-ho de debat i polèmica. Hauria de ser el referent per conèixer les aspiracions i el neguits dels que vetllen pel dret a la informació. Aquesta nova etapa és fruit d'un debat previ, obert i participatiu. No és fàcil satisfer les expectatives dipositades en aquest instrument per un col·lectiu tan complex com el nostre. És per tot això que us desitgem sort i bona feina.

Enric Bastardes, president del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC)

Una nova etapa

Als periodistes sempre ens fa molta il·lusió que neixin o es refacin i remodelin publicacions. Capçalera emprèn una nova etapa dirigida per Goretti Palau. Segur que és per millorar encara més. Ànims i endavant. Estic convençut que comptareu amb tota la col·laboració del col·lectiu periodístic i, especialment, del que jo humilment represento a través de l'APIEC, per fer de la revista el punt de trobada de les inquietuds, problemes i interessos de tota la professió. Una abraçada.

Agustí Sala, president de l'Associació de Periodistes d'Informació Econòmica de Catalunya (APIEC)